

GAZETA ZGIERSKA

Prenumerata

Rocznie . . . zlp. 3.— gr.
Półrocznie . . . „ 1.50 „

Zgierz,

dnia 11 stycznia
1930 roku.

Cena ogłoszeń:

za wiersz 1-szpaltowy
za tekstem 50 gr.
Wychodzi co dwa tygodnie.

Wiadomości miejskie.

Dozór nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych. W Dzienniku Ustaw № 88 ukazało się rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października r. b. o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych. Rozporządzenie weszło w życie z dniem 24 listopada r. ub.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Min. Zdrowia Publicznego z dnia 26 lutego 1921 r. w przedmiocie urzędowania i utrzymywania piekarń i sklepów z pieczywem oraz wypieku chleba i z dnia 7 marca 1911 w przedmiocie używania domieszek do mąki i chleba. Przepisom tego rozporządzenia podlegają:

- 1) mąka, przeznaczona do spożycia przez ludzi;
- 2) wyroby mączne:
 - a) pieczywo (chleb, bułki i t. p.);
 - b) wyroby z ciasta (makarony i t. p.);
 - c) wyroby cukiernicze (ciasta, ciastka, pączki, pierniki i t. p.);
- 3) miejsca wyrobu, przechowywania, sprzedaży mąki i wyrobów mącznych oraz przewóz mąki i wyrobów mącznych;
- 4) handel uliczny pieczywami i wyrobami cukierniczymi;
- 5) naczynia i przyrządy, używane przy wyrobie i sprzedaży mąki i wyrobów mącznych.

Pieczywo, wyroby z ciasta oraz wyroby cukiernicze, powinny być sporządzone z materiałów nienagannych co do jakości, w szczególności:

- 1) mąka, używana do tych celów, powinna być przed użyciem do wypieku dokładnie przesiana przez odpowiednie sito;
- 2) woda do rozczyniania ciasta, do zwilżania pieczywa i t. p. powinna być bezwzględnie czysta i odpowiadać warunkom, wymagany dla dobrej wody do picia dla ludzi;
- 3) drożdże, zaczyny powinny mieć własności prawidłowe; proszki do pieczenia nie mogą zawierać substancji szkodliwych dla zdrowia (kwas szczawowy, sole glinu, siarczany, nieprzepuszczalne fosforany i t. p.);
- 4) sól powinna być gatunku, właściwego do spożycia dla ludzi; niedopuszczalna do tych celów jest sól t. zwana „bydlęca” i wszelka skażona;
- 5) masło, tłuszcze barwniki powinny odpowiadać obowiązującym przepisom;
- 6) środki zapachowe oraz wszelkie inne domieszki powinny być całkowicie nieszkodliwe dla zdrowia i mieć własności prawidłowe.

Pieczywo powinno być dobrze wyrośnięte, dobrze wypieczone, pulchne, na przekroju porowate, bez zakalca, bez pustych przestrzeni pomiędzy skórką a ośrodkiem; pieczywo nie może zawierać ciał obcych, niewyrobionych części ciasta, nieroztartej soli, grudek mąki.

Wyroby cukiernicze (ciasta, ciastka, pączki, pierniki, herbatniki i t. p.) których oznaczenie (np. strucla migdałowa, strucla makowa, piernik miodowy i t. p. wskazuje, że w skład ich wchodzi czy to jaja, czy mleko, czy masło, czy miód lub t. p., powinny w istocie zawierać materiały oznaczone w nazwie.

Zabrania się:

- 1) wprowadzania w obieg oraz używania do wyrobu pieczywa, wyrobów z ciasta i wyrobów cukierniczych mąki: zepsutej, gorzkiej, stęchłej, spleśniałej, kwaśnej, barwionej, sfałszowanej lub z domieszkami niedopuszczalnymi, zanieczyszczonej pasorzytami, piaskiem, plewami, kąkołem i t. p. oraz sporyszem;
- 2) dodawania do mąki związków chemicznych:
 - a) w celu poprawy złego wyglądu lub podniesienia stopnia wypiekalności mąki,
 - b) w celu zwiększenia wagi mąki;
- 3) bielienia mąki z pomocą kwasu siarkowego, kwasu azotowego, chloru; wprowadzanie w obieg i stosowanie do wyrobów mącznych mąki bielonej jest dopuszczalne jedynie przy stosowaniu metod bielienia, gwarantujących całkowicie nieszkodliwość tej mąki dla zdrowia, i pod warunkiem uwiarygodnienia sposobu bielienia mąki na jej opakowaniu;
- 4) posypywania desek i form do ciasta zmiotkami mącznymi oraz sproszkowanymi związkami chemicznymi.

Zabrania się wprowadzania w obieg:

- 1) pieczywa zanieczyszczonego, z ośrodkiem lepkiem, spleśniałym ciągnącym się w nitki (obecność bacilli masenterici);
- 2) chleba z zawartością wilgoci powyżej 42%, i wykazującego kwasowość powyżej 8%.

Wszystkie pomieszczenia wytwórni pieczywa wyrobów z ciasta i wyrobów cukierniczych powinny być utrzymywane w dokładnej czystości. W szczególności: ściany winny być bielone lub malowane jasną farbą olejną. Podłogi powinny być myte codziennie po skończonej pracy; zamiatanie na sucho jest niedopuszczalne. Śmiecie zmiotki mączne i inne odpadki powinny być codziennie usuwane.

We wszystkich pomieszczeniach powinny być spluwaczki wodne, codziennie opróżniane i myte. W izbie do rozczyniania ciasta powinna być umywalnia z wodą „bieżącą, mydło, ręcznik i szczołeczka do mycia rąk,

Wszystkie pomieszczenia powinny być dokładnie przewietrzane przynajmniej raz na dzień.

Lampy przy oświetlaniu naftowem powinny być umieszczone tak, by nie powodowały zanieczyszczeń.

Lokal powinien być wolny od myszy, szurów, robactwa i t. p. W razie ich pojawienia się należy je wytepić szybko i radykalnie z zastosowaniem wszelkich ostrożności przy używaniu środków, szkodliwych dla zdrowia ludzkiego.

Do czynności związanych z wyrobem, pakowaniem, przewozem i sprzedażą mąki i wyrobów mącznych, nie mogą być dopuszczane osoby, dotknięte ostrą chorobą zakaźną lub gruźlicą w postaci niebezpiecznej dla otoczenia, chorobą skórną zaraźliwą lub wzbudzającą wstręt oraz osoby, stykające się z zakaźnie chorymi.

Pracownicy przed rozpoczęciem pracy powinni obmyć się pod natryskiem względnie umyć ręce, oczyścić paznokcie i przebrać się w białe fartuchy, białe czapki i pantofle, a podczas pracy przestrzegać wzorowej czystości.

Pomieszczenia, w których odbywa się przemiał ziarna na

3/1930

mąkę (młyny) powinny być utrzymywane w czystości, wolne od pasorzytów, owadów oraz zwierząt, mogących mąkę zanieczyścić lub zakazić. Worki z mąką powinny być umieszczane na legarach (podstawach).

Mąka, przeznaczona do obiegu, powinna być ładowana do worków czystych, oczyszczonych w młynach, przewożona na wozach, utrzymywanych w czystości i zabezpieczona w czasie transportu przed wilgocią. Worki powinny być opatrzone plombą i etykietą z napisem nazwy młyna, gatunku mąki oraz ustalonego typu wzgl. procentowości przemiału mąki.

Zabrania się siadania i leżenia na workach z mąką oraz przewożenia na wozach z workami mąki osób chorych zwierząt, szmat i wszelkich materiałów, mogących mąkę zanieczyścić, zakazić lub nadać jej nienormalny zapach.

W handlu detalicznym mąka powinna być umieszczona zdale od wszelkich artykułów żywności, wydzielających woń specyficzną (śledzie, sery i t. p.). Nabieranie mąki powinno odbywać się z pomocą specjalnych szufli. Torebki do mąki powinny być zrobione z papieru czystego; używanie do tego celu makulatury jest wzbronione.

Wytwórnie pieczywa (piekarnie) w osiedlach, mających na obszarze urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, mogą się mieścić tylko w lokalach, połączonych z siecią wodociagową i kanalizacyjną.

W osiedlach, mających urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne nie na całym obszarze, lub niemających tych urządzeń, wytwórnie te mogą się mieścić tylko w lokalach, zaopatrzonych w wodę, uznaną za zdątną do picia, i w miejscowe urządzenia do usuwania nieczystości.

Woda, używana do wyrobu pieczywa w wytwórniach nieskanalizowanych, musi być badana nie rzadziej, niż raz na rok.

Wytwórnie pieczywa nie mogą mieścić się w suterrenach. Wytwórnie, mieszczące się w lokalach skanalizowanych, muszą być położone w odległości co najmniej 5 mtr. od stajen, obór, chlewów, gnojowisk, śmietników i ustępów ogólnych; w lokalach nieskanalizowanych — w odległości co najmniej 10 metrów od tych miejsc.

O ile na danej nieruchomości lokal, przeznaczony na wytwórnię pieczywa, przylega do ustępu, położonego na nieruchomości sąsiedniej, lokal ten powinien być izolowany z pomocą dodatkowej ściany izolacyjnej wewnętrznej, odległej od istniejącej ściany co najmniej na 30 cm.

Lokal wytwórni pieczywa powinien składać się z pomieszczeń na:

- a) rozczynianie ciasta
- b) wypiek chleba (bułek)
- c) skład mąki
- d) skład pieczywa
- e) ubieralnię
- f) natryski.

Ponadto w piekarniach powinno być przewidziane oddzielne pomieszczenie dla chłodzenia przed wypiekiem z mąki pszennej. Zabrania się wnoszenia na podwórze ciasta wyrobionego w celu chłodzenia.

Wytwórnie pieczywa w osiedlach, zaopatrzonych w energię elektryczną, muszą mieć odpowiednie urządzenia mechaniczne do przesiewania mąki, mieszania i zagniatania ciasta.

W osiedlach, liczących powyżej 25,000 mieszkańców, stawianie pieców o bezpośrednim opalaniu na trzonie jest wzbronione.

Zabrania się:

- 1) przesiadywać na stołach, sprzętach, przeznaczonych do wyrobu pieczywa, lub na workach z mąką;
- 2) mieć przy pracy obnażone ciało, prócz ramion;
- 3) spluć na podłogę;
- 4) palić tytoń;
- 5) chodzić do ustępu w fartuchach piekarnianych;
- 6) wpuszczać do wytwórni osoby obce w czasie trwania pracy;
- 7) wpuszczać do Wytwórni zwierzęta domowe.

Wszelkie naczynia i przyrządy, używane do wyrobu produktów, powinny być utrzymane stale w dokładnej czystości. Dzieże drewniane (bajty) należy codziennie, po ukończeniu przygotowania ciasta, dokładnie oczyszczać przez skrobanie i mycie wrzącą wodą, dzieże metalowe przez mycie wrzącą wodą; deski i łopaty należy codziennie po ukończeniu pracy dokładnie oczyszczać ze starego ciasta przez skrobanie. Kotły, kubelki do wody, formy do ciasta, blachy i t. p. nie mogą być używane do żadnych innych celów i powinny być codziennie oczyszczane. Studzienki

(lesze) lub zastępujące je naczynia żelazne należy również codziennie oczyszczać i myć.

Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wytwórnie i miejsca sprzedaży mąki i wyrobów mącznych powinny być doprowadzone do stanu, wymaganego niniejszym rozporządzeniem, do dnia 31 grudnia 1930 r., a w stosunku do do postanowień § 15 ust. 1 — do dnia 30 czerwca 1931 roku. W przeciwnym razie ulegną one zamknięciu.

Wytwórnie pieczywa, wyrobów z ciasta i wyrobów cukierniczych, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w pomieszczeniach suterrenowych, mogą pozostawać w nich nadal, o ile odpowiadają wszystkim innym przepisom dla tych wytwórni, o czym w każdym poszczególnym przypadku decyduje wojewódzka władza administracji ogólnej.

Władza ta wyznaczać będzie terminy, do jakich wytwórnie pieczywa będą mogły być pozostawione w suterrenach, termin ten jednak nie może być dłuższy nad 4 lata, licząc od chwili wejścia w życie rozporządzenia. W przypadku pozostawienia wytwórni w suterrenie powinna być urządzona wzorowa wentylacja sztuczna, zastępująca otwieranie okien.

W stosunku do istniejących wytwórni wojewódzka władza administracji ogólnej uprawniona jest do czynienia ustępstw również co do postanowień, dotyczących łączenia składu mąki i pieczywa w jednym pomieszczeniu oraz ubieralni i natrysków w drugim pomieszczeniu, pod warunkiem odgrodzenia zupełnego natrysków oraz co do postanowień, przewidzianych w § 18 ust. 1.

W sprawie prolongowania pozwoleń na broń na 1930 r. Magistrat m. Zgierza podaje do publicznej wiadomości, że podanie w sprawie prolongowania zezwoleń na broń i kart łowieckich na 1930 należy składać w Łódzkim Starostwie Powiatowym w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20 stycznia 1930 r.

Podania, składane po upływie wyżej podanego terminu bez należytego usprawiedliwienia powodów opóźnienia, nie będą rozpatrywane.

Podania winny zawierać: imię i nazwisko, dokładny adres oraz № posiadanego zezwolenia na broń z oznaczeniem rodzaju i № posiadanej broni jak również i № karty łowieckiej. Posiadacz kart łowieckich winni przynieść z sobą w niżej podanym terminie dowody posiadania terenu łowieckiego, zarejestrowanego w odnośnym Starostwie lub też przepisową legitymację o przynależeniu do kółka łowieckiego, ważną na 1930 rok.

Posiadacze zezwoleń na broń, którzy złożyli podania w sprawie prolongaty tych zezwoleń, obowiązani są zgłosić się obojętnie w Starostwie celem załatwienia formalności, związanych z prolongatą posiadanego zezwolenia, w dn. 24, 25, 26 i 27 marca 1930 r. Terminy te wyznaczone są wyłącznie dla Zgierza.

Niezłożenie podań i niezgłoszenie się we właściwych terminach bez uzasadnionych przyczyn uważane będzie za rezygnację z dalszego posiadania pozwolenia na broń palną, a dalsze posiadanie tej broni pociągnie za sobą skutki prawne, wynikające z art. 1 Rozp. Wyk. do dekretu z dnia 25 I. 1919 r. (Dz. Praw № 9, poz. 123) za nielegalne posiadanie broni.

Z Izby Rzemieśniczej w Łodzi. W dniu 15 grudnia r. ub. odbyło się III-cie Walne Zebranie Izby Rzemieśniczej w Łodzi w lokalu Rady Miejskiej pod przewodn. Prez. p. Szwankowskiego.

Po odczytaniu protokołu poprzedniego zebrania Zarząd złożył sprawozdanie z ostatniego miesiąca pracy t. j. od dnia 15-go listopada do 15 grudnia 1929 r.

W obszernym tem sprawozdaniu Zarząd stwierdził, że biuro Izby pracuje intensywnie a prace organizacyjne postępują szybko naprzód.

Dowodem tego jest, stale zwiększająca się korespondencja, złożenie u czynników miarodajnych wielu memorjałów w różnych bardzo sprawach jak np. w sprawie uregulowania spraw podatkowych i całego szeregu spraw, tyjących się egzaminowania, kształcenia zawodowego młodzieży rzemieślniczej, oraz potrzebną roztoczenia opieki nad niemi.

W wyniku miesięcznej pracy Zarządu wiele spraw znajduje się na porządku dziennym zebrania, a mianowicie: uregulowanie stosunku terminatorów do ilości czeladników zatrudnionych w warsztacie, wymagany cenzus przyjmowanych do rzemiosła budżet na rok 1930, uzupełniający wybór komisji egzaminacyjnych oraz sprawa utworzenia wydziałów czeladniczych.

W czasie debat nad poszczególnymi punktami porządku dziennego obszerną dyskusję wywołało uchwalenie opinii Izby w sprawie ustalenia liczby terminatorów w stosunku do zatrudnionych czeladników ze względu na różny pogląd pp. Radców.

Celem uzupełnienia niektórych opinii postanowiono odłożyć ją do następnego Walnego Zebrania celem powtórnego dokładnego przestudowania jej.

Niemniej ważną sprawą było ustalenie czasu trwania nauki w poszczególnych rzemieślniczych i ich gałęziach oraz ustalenie cenzusu naukowych uczniów, wstępujących na naukę do rzemiosła.

W dyskusji zgodzono się, że rzemieślnik w obecnej dobie musi mieć należyte wykształcenie i dlatego należy już wymagać pewnego cenzusu naukowego od młodego pokolenia przyjmowanego na praktykę, różnego w zależności od zawodów w uwzględnieniu typu szkół powszechnych w poszczególnych miejscowościach. Dyskusję zakończono przyjęciem odnośnych wniosków.

Sprawa budżetu była właściwie celem zebrania. Nic też dziwnego, że dyskusja w tej sprawie potrwała kilka godzin. Ogólnie zgodzono się, że budżet będzie wykładnikiem skali pracy Izby.

Biorąc jednak pod uwagę ciężki stan gospodarczy tutejszego rzemiosła z proponowanej przez Zarząd 355 201 zł. obniżono do kwoty 268 205 zł. i uchwalono ją z tem, że jeżeli w ramach uchwalonego budżetu Izba nie będzie mogła zrealizować swych zamierzeń a dochody na to pozwolą, to Zarząd Izby wystąpi na Walnym Zebraniu o uchwalenie dodatkowej kwoty.

Stosownie do dalszego punktu porządku dziennego wybrało Komisję Rewizyjną, w skład której większością głosów przeszli pp. Rolik, Kapczyński i Sendowski.

Długie debaty wywołały ostatnie punkty porządku dziennego, na które złożyła się sprawa przedłużenia prawa trzymywania terminatorów przez osoby nie posiadające kwalifikacji ustawowych oraz egzaminów mistrzowskich Walne Zebranie poleciło Zarządowi Izby poczynić odpowiednie starania u czynników miarodajnych, celem załatwienia tych spraw w ramach obowiązujących przepisów Ustawy Przemysłowej, a mianowicie: przez wprowadzenie okresu przejściowego w stosunku do wymienionych osób, z tem, że osoby w wieku ponad lat 35 byłyby zwalniane od obowiązku składania egzaminu, a młodzież po ukończeniu kilku-tygodniowych kursów dokształcających.

Przymiowanie terminatorów. Izba Rzemieślnicza w Łodzi skonstatowała, że niejednokrotnie mistrzowie, zatrudniający terminatorów w okręgu Izby nie zawierają umów z uczniami, a w razie niepełnoletności terminatora z rodzicami lub opiekunami.

Wypadki te sprzeciwiają się art. 116 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lipca 1929 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. N. 53 poz. 468).

Chcąc sprawy te uregulować Izba Rzemieślnicza zwracała się już do mistrzów w okręgu Izby okólnikami, w którym wyjaśniła:

Jeżeli uczeń przyjmowany jest na naukę z okresem próbnym należy na dany okres próbny zawrzeć umowę na przewidzianym na ten cel formularzu. Okres próbny może trwać od 1 do 3 ch miesięcy. Istnieją osobne umowy na okres jednomiesięczny i inne na okres próbny od 2 do 3 miesięcy, należy zatem uważać, by była zawarta na odpowiednim formularzu. Po skończeniu okresu próbnego, o ile taki istnieje, zawiera się drugą umowę na przewidzianym na ten cel formularzu, który należy szczegółowo wypełnić. Tę samą umowę zawiera się z uczniami, którzy nie odbywają próby. Z uczniami, którzy uczyli się u innego mistrza, a przerwali naukę z powodu śmierci tegoż, względnie z innych uzasadnionych powodów, zawiera się umowę na specjalnym formularzu. Każda umowa musi być zawarta w pierwszych czterech tygodniach nauki. Przetrzymany termin nauki ulegają grzywnie. Umowę zawiera się, — o ile jest zawierana z mistrzem: członkiem cechu, — na 3 względnie 2 równobrzmiących formularzach, z których jeden zostaje w aktach cechowych, drugi otrzymują rodzice, względnie opiekun ucznia, trzeci zaś otrzymuje mistrz. Po podpisaniu umów przez mistrza i rodziców należy takowe złożyć w cechu (o ile mistrz jest członkiem cechu) do zatwierdzenia i wpisania do ewidencji cechowej. Jeżeli mistrz nie jest członkiem cechu, umowę zatwierdza Izba Rzemieślnicza.

Obecnie Izba zwróciła się w tej sprawie pisemnie do kierownictw dokształcających szkół zawodowych na terenie Województwa Łódzkiego z prośbą o powiadomienie uczniów o konieczności posiadania takiej umowy i wskazała na konsekwencje nieposiadania jej.

Duplikaty ks. wojsk. i kart. mob. — uregulowanie postępowania przez rezerwistów. Coraz częściej daje się zauważyć, że szer. rez. i posp. ruszenia starający się o duplikaty ks. wojskowych (kart. mob.) składają do P. K. U. Łódź-Powiat podania

lecz zawsze przy podaniach takich brak jest jeżeli nie wszystkich, to 1 lub 2 załączników wymaganych rozkazami, a nawet często w podaniu nie podają swego roku urodzenia i imion rodziców.

Wobec takiego postępowania, każdemu z nich trzeba podanie zwracać i wyjaśniać jakie załączniki potrzebne są do uzyskania duplikatu ks. wojsk. (karty mob.) co znacznie opóźnia samo wystawienie duplikatu, powoduje zupełnie niepotrzebną pracę w P. K. U., a samych rezerwistów naraża na koszta.

Obecnie przepisy wystawiania duplikatów ks. wojsk. uległy częściowej zmianie i nie wszyscy wiedzą o zaszłych zmianach. Aby więc zapobiedz niepożądanemu zwracaniu podań o duplikaty ks. wojsk. (kart. mob.), podajemy niżej wykaz potrzebnych załączników i wysokość pobieranej opłaty stempłowej za duplikaty ks. wojsk. i zaświadczeń wojskowych.

I. Opłata stempłowa wynosi:

a) jeżeli rezerwista (posp.) starający się o duplikat ks. wojsk. służył w wojsku i jest urodzony w latach od 1883 do 1905 włącznie — to opłata stempłowa za duplikat ks. wojsk. wynosi pięć złotych znaczkami stempłowymi (te znaczki otrzymują jako duplikat ks. wojsk. starego wzoru aż do wyczerpania ich zapasu).

b) jeżeli rezerwista (posp.) starający się o duplikat ks. wojsk. służył w wojsku i jest urodzony w latach 1906, 1907, 1908 i t. d. — opłata stempłowa wynosi 6 złotych znaczkami stempłowymi (te znaczki otrzymują ks. wojsk. nowego wzoru z okładkami).

c) jeżeli rezerwista (posp.) starający się o duplikat zagubionej ks. wojsk. — nie służył w wojsku (bez względu nato jaki jest jego rok urodzenia) — opłata stempłowa wynosi 3 złote znaczkami stempłowymi. Ta kategoria rez. i pospolitaków mimo, że przedtem posiadał ks. wojsk. — otrzymują jako duplikaty odpowiednie zaświadczenia wojskowe.

Uwaga. Znaczki stempłowe będą przyklejone i skasowane na duplikacie dokumentu wojskowego, a więc nie należy przyklejać ich na podaniach.

II. Jeżeli ks. wojsk. została zniszczona i rezerwista (posp.) jest w posiadaniu jej:

1) złożyć podanie do tej P. K. U., która rezerwistę (posp.) w ewidencji. W podaniu zaznaczyć rok urodzenia, imiona rodziców oraz miejsce zamieszkania rezerwisty, a w treści podać okoliczności w jakich ks. wojskowa zniszczona została.

2) dołączyć do podania opłatę stempłową zależnie od tego jaki dokument otrzyma dany rezerwista, posp. (duplikat ks. wojsk. starego czy też nowego wzoru lub zaświadczenia) — patrz wyżej ustęp I.

3) fotografii nie potrzeba załączać.

III. Jeżeli rezerwista (posp.) zagubił ks. wojskową lub ukradł mu ją albo też utracił ją w inny sposób (pożar, katastrofa).

1) Złożyć podanie do tej P. K. U. która prowadzi rezerwistę (posp.) w ewidencji. W podaniu zaznaczyć rok urodzenia, imiona rodziców oraz miejsce zamieszkania rezerwisty, a w treści podać okoliczności w jakich ks. wojskowa zaginęła.

2) Do podania dołączyć poświadczenie posterunku (komisarjatu) pol. państwowej, na terenie którego utrata ks. wojsk. nastąpiła o tem że została ona tam zgłoszona.

3) Dołączyć trzy poszczególne egzemplarze dzienników w których utrata ks. wojsk. została ogłoszona.

Mają to być dzienniki (gazety) które są najbardziej rozpowszechnione w danej miejscowości na terenie której ks. wojsk. została zagubiona.

Uwaga. Od ogłoszenia w dziennikach wolni są ci, którzy wykażą się urzędowym świadectwem ubóstwa dołączonym do podania.

4) Dołączyć opłatę stempłową zależnie od tego jaki dokument dany rezerwista (posp.) otrzyma, duplikat ks. wojsk. nowego wzoru czy też starego lub zaświadczenie patrz ustęp I.

5) Fotografje nie są potrzebne.

IV. W razie utraty karty mob. bez względu na to, w jakich okolicznościach zaginęła.

1) Złożyć podanie do tej P. K. U. która prowadzi rezerwistę (posp.) w ewidencji. W podaniu zaznaczyć rok urodzenia, imiona rodziców oraz miejsce zamieszkania rezerwisty, a w treści podać okoliczności w jakich karta mob. zaginęła.

2) Dołączyć do podania poświadczenie posterunku (komisarjatu) P. P., na terenie którym karta mob. zaginęła o tem, że fakt utraty karty mob. został tam zgłoszony.

3) Opłaty stempłowe za duplikaty kart. mob. nie pobiera się. W razie nie wniesienia podania o wydanie duplikatu ks. wojskowej względnie o wydanie nowej karty mob. w ciągu

dni czternastu licząc od dnia utraty tych dokumentów, winny pociągnięty zostanie do odpowiedzialności na podstawie art. 98 Ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

O ile na przyszłość wpłyną do P. K. U. Łódź Powiat podania niezapatrzone w wymagane załączniki — będzie je zwracał.

Ogłoszenia urzędowe.

Ogłoszenie.

Magistrat m. Zgierza podaje do wiadomości, iż zgodnie z § 10 rozporządzenia III Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 sierpnia 1924 r. L. 790 jeden egzemplarz preliminarza budżetowego na rok 1930/31 wyłożony będzie w sali obrad Rady Miejskiej, począwszy od dnia 13 stycznia 1930 r., na przeciąg 7 dni do przejrzenia i wnoszenia zarzutów i sprostowań przez płatników danin komunalnych.

Zgierz, dnia 8 stycznia 1930 r.

Burmistrz (—) Jan Świercz.

Ogłoszenie

Magistrat m. Zgierza podaje do wiadomości, iż zgodnie z § 10 rozporządzenia III Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 sierpnia 1924 r. L. 790 jeden egzemplarz dodatkowego preliminarza budżetowego na rok 1929/30 wyłożony będzie w sali obrad Rady Miejskiej, począwszy od dnia 13 stycznia 1930 r., na przeciąg 7 dni do przejrzenia i wnoszenia zarzutów i sprostowań przez płatników danin komunalnych.

Zgierz, dnia 8 stycznia 1929 r.

Burmistrz (—) Jan Świercz.

Okólnik № 210.

Ustaliam następujące godziny przyjęć interesantów w Łódzkim Starostwie Powiatowym.

Starosta: przyjmuje strony i delegacje codziennie w godzinach od 10-ej do 12-ej.
 Referenci: przyjmują codziennie od godz. 10—13.
 Lekarz Powiatowy: przyjmuje codziennie od godz 9 do 10 i od godz. 12-ej do 14-ej.
 Lekarz Weterynarii: przyjmuje we wtorki, piątki i soboty od godziny 10-ej do 13-ej.
 Architekt Powiatowy: przyjmuje we wtorki i piątki od 10—13.
 Komisarz Ochrony Lasów: przyjmuje w poniedziałki od 10 do 15.
 Biuro Informacyjno-Podawcze: udziela informacji i przyjmuje podania codziennie od godz. 8-ej do 13 ej.

Wszyscy interesanci, przybywający do Starostwa, winni przedewszystkiem zgłosić się w biurze informacyjno-podawczem (pokój № 1), gdzie prócz zasadniczych informacji w zakresie ustalonym przepisami, otrzymywać będą wskazówki, u którego referenta zasięgnąć mają żądanych wiadomości lub wyjaśnień.

Samowolne nachodzenie referentów przez strony, bez wskazań otrzymanych w biurze informacyjno-podawczem, jest niedopuszczalne, jako szkodliwe dla normalnego toku urzędowania i tolerowane nie będzie.

Łódź, dnia 31 grudnia 1929 roku.

(—) A. Rzewski Starosta Powiatowy.

Obwieszczenie.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych podaje do wiadomości właścicieli budowli, podlegających przymusowi ubezpieczenia, co następuje:

1) Wszyscy właściciele nieruchomości, których budowle są ubezpieczone w innym zakładzie ubezpieczeń bądź w 1/3 części sumy oszacowania, bądź w sumie, przekraczającej 1/3 szacunku P. Z. U. W. (art. 23 ust. 1 i 4 oraz art. 64 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych, Dz. U. R. P. № 46, poz. 410), obowiązani są, zgodnie z art. 23 ust. 3 tegoż rozporządzenia, przedstawić w ciągu grudnia każdego roku inspektorowi powiatowemu Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych wykupione dowody ubezpieczeniowe (polisy) innego zakładu ubezpieczeń, stwierdzające, że:

- a) budowla jest ubezpieczona w innym zakładzie ubezpieczeń do końca następnego roku kalendarzowego, t. j. od dnia 1 stycznia do 31 grudnia następnego roku w 1/3 części oszacowania lub też w sumie, przekraczającej tę 1/3 części sumy oszacowania (art. 64 cytowanego rozporządzenia);

b) należność za powyższe ubezpieczenia została danemu zakładowi ubezpieczeń uiszczona.

Z tych względów w miesiącu grudniu ubiegłego roku należy przedstawić dowód stwierdzający, że budowa jest ubezpieczona w innym zakładzie ubezpieczeń do dnia 31 grudnia 1930 r.

Wrazie nieprzedłożenia takiego dowodu, ubezpieczenie w innym zakładzie staje się z samego prawa nieważne (art. 23 ust. 3 i 4 cytowanego rozporządzenia) i Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych ubezpieczy budowlę w całkowitej sumie oszacowania od dnia 1 stycznia 1930 r.

2) W zastępstwie i na odpowiedzialność właścicieli budowli mogą być odnośne polisy przedkładane P. Z. U. W. do kontroli przez zainteresowane zakłady ubezpieczeń, w trybie ustalonym po wzajemnym porozumieniu P. Z. U. W. z zakładami prywatnymi w Ministerstwie Skarbu (Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń) w grudniu 1928 r.

Warszawa, dnia 20 listopada 1929 r.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

Obwieszczenie.

Wojewody Łódzkiego z dnia 10 grudnia 1929 r. o czasach ochronnych na zwierzynę łowną, obowiązujących w 1930 r.

Na zasadzie art. 52 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. № 110, poz. 934) ogłaszam niniejszem z uwzględnieniem przepisów art. 49 powołanego wyżej rozporządzenia, z uwzględnieniem postanowień Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 15 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. № 9, poz. 852) i z dn. 28 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. № 50, poz. 416) oraz Rozporządzenia Wojewody Łódzkiego z dnia 10 grudnia 1929 r. o rozszerzenie czasu ochronnego na zajęce-szaraki, kuropatwy, dzikie kaczki i sarny-kozy w 1930 roku, wykaz czasów ochronnych, obowiązujących w 1930 roku, w którym nie wolno polować na następujące zwierzęta:

1) łosie-byki	nieprzerwanie przez cały 1930 r.
2) jelenie byki, daniële-rogacze	nieprzerwanie do 31-go sierpnia i od 1 listopada do końca roku
3) sarny-kozy	nieprzerwanie do 15-go czerwca i od 1 października do końca r.
4) zajęce-bielaki	od 15 lutego do 31 października
5) zajęce-szaraki	od 15 stycznia do 31 październ.
6) borsuki	nieprzerwanie do 31-go sierpnia i od 1 grudnia do końca roku
7) wiewiórki	nieprzerwanie przez cały 1930 r.
8) cietrzewie-koguty	od 1 czerwca do 15 sierpnia
9) głuszcze-koguty	nieprzerwanie do 15-go marca i od 15-go maja do końca roku
10) jarzabki	od 1-go lutego do 15-go sierpnia
11) pardwy	od 1-go lutego do 31-go sierpnia
12) bażanty-koguty	nieprzerwanie do 15-go września i od 1 listopada do końca roku
13) kuropatwy	od przylotu do 31-go sierpnia
14) przepiórki	od 15 maja do 15 sierpnia
15) słonki	od 1 czerwca do 10 lipca
16) bataljony	
17) dzikie kaczory	
18) dzikie kaczki	od 1 marca do 20 lipca
19) inne ptactwo wodne i błotne	od 1 marca do 10 lipca
20) dzikie łabędzie i dzikie gęsi	od 15 maja do 31 lipca
21) dropie, dropie-kamionki (strepety)	nieprzerwanie przez cały 1930 r.
22) dzikie gołębie, drozdy, kwiczoły, paszkoty	od 1 lutego do 15 sierpnia
23) dzikie indyki samce	od 15 maja do 15 października
24) dzikie indyki samice	od 15 stycznia do 15 październ.
25) ptaki krukowate i drapieżne z wyjątkiem jastrzębi gołębiarzy, krogulców, wron i srok	od 1-go lutego do 15-go sierpnia.

Polowanie na zwierzynę wyżej wymienioną w wyszczególnionych czasach ochronnych będzie karane zgodnie z postanowieniami art. 77 ust. 3 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. № 110, poz. 934) grzywną do 500 zł. oraz aresztem do sześciu tygodni, ponadto stosownie do postanowień art. 83 powyższego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej — obok wspomnianej kary orzeczona będzie konfiskata broni, za pomocą której dokonano przekroczenia.

Wojewoda (—) Wł. Jaszczolt.